

Flertals-Betænkning

over

Forslag til Lov om Ægteskabs Indgaaelse.

(Afgiven af Folkethingets Udvalg 3. Febr. 1897).

„Udvalgets Flertal (J. C. Christensen, Oscar Hansen, Svend Høgsbro, J. H. Jensen, Kvist, Mølgaard-Nielsen og S. Olsen) biliger det foreliggende Forslags Grundtanke: at Ægteskab fremtidig kun kan stiftes ved en borgerlig Handling, medens det overlades til Parterne, om de bagefter ville lade deres Ægteskab kirkeligt indvie eller ej. Vi finde dette bedst stemmende med Hensynet til *Staten*, som paa den Maade nemmest og friest kan faa sine berettede Krav angaaende Betingelser og Former for Ægteskabs Indgaaelse opfyldte — med Hensynet til *Kirken*, som derved befries for Skindet af at ville tiltvinge sig Folks Søgning eller opretholde en falsk og indbildt Indfyldelse paa Sjælene — og endelig med Hensynet til *Borgerne*, som derved stilles frit over for den kirkelige Vielse, der efter vor Mening ikke bør *paatvinges* nogen. — Naar man ved Siden deraf — og det gælder de fleste af os — tiltræder Forslaget om, at ogsaa Præsterne stilles frit over for det Spørgsmaal, om de ville kirkeligt indvie et Ægteskab eller ej, saa naas derved yderligere en Løsning af de hyppige og pinlige Vanskeligheder, som man i Aarenes Løb fra kirkelig — om ikke just fra Kirkebestyrelsens — Side har kæmpet saa ivrig, men hidtil forgesves, for at komme bort fra, navnlig Vielse af fraskilte.

Fra Ægteskabets Væsen og Betydning kan der, selv med en nok saa samvittighedsfuld kristelig Betragtning som Udgangspunkt, ingen begrundet Indyending hentes mod den foreslaaede Ordning. Herom bærer Historien tilstrækkeligt Vidnesbyrd. Man skal i saa Henseende kun henvise til, at den kristne Kirke i sin Glanstid uden videre anerkendte de i Folkesamfundene bestaaende „borgerlige Ægteskaber“ som fuldt gyldige, at det først var i 1563, at den kirkelige Vielse i den katolske Kirke fastsloges som enegyldig Form for Ægteskabs Indgaaelse — altsaa paa et Tidspunkt, hvor vor Landskirke sammen med hele det øvrige lutherske Kirkesamfund allerede havde løsrevet sig fra Pavedømmet — og at den lutherske Kirke saa meget mindre har nogen Grund til at følge Pavekirken i det Stykke, som Luther selv jo tydelig nok har udtalt sig i modsat Retning. Han skriver som bekendt et Steds: „Saa mangt et Land, saa mangan Sæd, siger det gamle Ordsprog. Og efterdi nu Bryllup og Ægtestand er en *verdslig Forretning*, saa bør det sig os gejstlige eller Kirketjenere *intet at ville ordne eller regere*